

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Veverița Mihai**

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 25.11.2015-04.08.2016
2. *instanța de apel:* 26.08.2016-29.09.2016
3. *instanța de recurs:* 16.12.2016 - 01.02.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 04 august 2016, Veverița Mihai, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat, că la data de 22 august 2015, în jurul orei 22.30, în mun. Chișinău, com. Sîngera, pe str. Șlahul Puhoiului, de către colaboratorii INP a fost stopat automobilul de model „ZAZ-1102”, care era condus de către Veverița Mihai, fără a dispune de permis de conducere.

În cadrul verificării actelor, inspectorul INP a simțit de la Veverița Mihai miros de alcool și acesta prezenta semne că a consumat băuturi alcoolice. Fiind suspectat de conducerea unității de transport în stare de ebrietate alcoolică, pentru stabilirea stării de ebrietate și a naturii ei, conducătorul auto a fost testat cu ajutorul aparatului „DRAGER 6810”. În rezultatul examinării, conform testului nr. 5579 din 22.08.2015 ora 22.57, s-a constatat că Veverița Mihai în aerul expirat avea concentrația de 0,61 mg/l alcool etilic, care conform art. 134¹² Cod penal, se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* faptele inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, care nu deține permis de conducere.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Bulbuc Boris, în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei

noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat de comiterea infracțiunii imputate, din motiv că nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

În motivarea apelului apărătorul a invocat, că cauza a fost examinată în lipsa lui Veverița M., în privința acestuia fiind intentat dosar de căutare. Apărarea nu cunoaște motivele neprezentării acestuia în instanța de judecată și starea de fapt reală care l-a împiedicat să participe în ședința de judecată la examinarea cauzei penale. În acest mod, apărarea nu cunoaște nici atitudinea inculpatului față de învinuirea înaintată, acesta fiind în drept a recunoaște sau a nu recunoaște vina în comiterea faptei incriminate, a da sau a nu da declarații asupra circumstanțelor cauzei penale, indiferent de poziția acestuia la faza de urmărire penală. Fiind absent în ședința de judecată în instanța de fond, a fost lipsit și de dreptul de a prezenta probe suplimentare sau, eventual, de a alege tipul procedurii de examinare a cauzei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, a fost respins apelul declarat și menținută hotărârea atacată.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a considerat, că prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, ce au fost apreciate corect, fiind efectuată și încadrarea justă a acțiunilor inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a menționat, că inculpatul Veverița M. în ședința de judecată nu s-a prezentat, din care motiv, în temeiul art. 321 alin. (5) Cod de procedură penală, prin încheierea din 23 decembrie 2015, a fost dispusă anunțarea în căutare a acestuia, fiind pornit dosarul de căutare nr. 2016420023, iar din motivul că locul aflării ultimului nu a fost stabilit s-a dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 321 alin. (2) Cod de procedură penală.

În opinia instanței de apel, vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate este dovedită prin probe administrate și cercetate de către prima instanță, ce au fost cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel, cum ar fi declarațiile martorilor Profire V. și Sluhinschii S., audiați în prima instanță, precum și probele scrise: procesul-verbal de audiere a învinuitului Veverița M. din 01.10.2015 (f.d. 38); raportul agentului constatator Sluhinschii S. cu privire înregistrarea și evidența sesizărilor, și altor informații despre infracțiuni din 22.08.2015 (f.d. 7); testul nr. 5579 din 22.08.2015, efectuat cu ajutorul aparatului „Drager 6810”, în rezultatul examinării constatându-se că Veverița M. în aerul expirat avea concentrația de 0,61 mg/l alcool etilic (f.d. 8); procesul-verbal privind constatarea faptei de conducere a mijlocului transport în stare de ebrietate alcoolică din 22.08.2015 (f.d. 9); procesul-verbal privind înlăturarea de la conducerea vehiculului din 22.08.2015 (f.d. 10); procesul-verbal de ridicare a obiectelor și documentelor din 22.08.2015, prin care se confirmă că a fost ridicat mijlocul de transport de model ZAZ 1102, condus de Veverița M. (f.d. 12); actul de constatare nr. 000363 din 22.08.2015, prin care s-a constatat că fost reținut Veverița M., care conducea mijlocul de transport în stare ebrietate alcoolică (f.d. 13).

Totodată, în cadrul urmăririi penale Veverița M. a recunoscut vina în cele ce i se incriminează, iar ulterior, deși cunoștea cu certitudine că în privința sa este intentată o cauză penală, a fost informat despre faptul că urmărirea penală s-a terminat și materialele dosarului urmează a fi remise în instanța de judecată, ceea ce se confirmă prin semnătura învinuitului (f.d. 39), respectiv învinuitul fiind asistat de apărătorul său, a luat cunoștință cu materialele cauzei penale (f.d. 40).

Însă, inculpatul fiind legal citat, nu s-a prezentat și nu a anunțat motivele absenței sale, astfel acesta s-a eschivat de la prezentarea în ședința de judecată, motiv pentru care prin încheierea Judecătoriai Botanica mun. Chișinău din 23.12.2015, a fost dispusă anunțarea în căutare. Prin urmare, la biroul de căutare al IP Botanica a fost pornit dosarul de căutare nr. 2016420023 în privința lui Veverița M.

Reieșind din cele menționate, instanța de apel a respins argumentul apelantului, precum că cauza a fost examinată în lipsa inculpatului, în privința acestuia fiind intentat dosar de căutare, chiar și avocatul nu cunoaște motivele neprezentării ultimului în ședința de judecată și nu cunoaște locul aflării lui. În acest sens, se menționează că pe parcursul procesului penal lui Veverița M. i-au fost respectate toate drepturile procesuale, nefiind constatat nici un viciu fundamental ce ar fi afectat drepturile sau interesele acestuia. Inculpatul, deși cunoștea cu siguranță că în privința sa a fost intentat un proces penal, iar cauza penală fiind expediată în instanța de judecată, a manifestat nerespect față de legea penală, a sfidat exigențele procesului penal și s-a eschivat de la prezentarea în instanța de judecată.

Referitor la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a conchis, că concluzia primei instanțe corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de individualizare, și stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii, constatându-se just că doar o pedeapsă privativă de libertate poate atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă de 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În concluzie, instanța de apel nu a constatat vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate, deoarece acțiunilor inculpatului li s-a dat o calificare justă, pedeapsa fixată fiind individualizată corect, astfel încât nu a existat nici un temei de implicare în vederea casării hotărârii atacate.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de instanța de apel.

În susținerea poziției sale, recurentul invocă:

- în calitate de avocat al lui Veverița M., nu cunoaște motivele absenței acestuia la acțiunile procesuale la faza judecării cauzei penale. Se admite că neprezentarea acestuia în ședința de judecată și neinformarea instanței despre acest fapt are la bază temeuri obiective și justificate. Nefiind prezent la procedura de administrare

a probelor, în contradictoriu cu partea acuzării, inculpatul practic a fost privat de dreptul de a prezenta probe în apărare, de a alege procedura de examinare a cauzei, de a pune întrebări martorilor, de a răspunde el însuși la întrebările participanților la proces. Astfel, consideră că este justificată casarea hotărârii instanței de apel, din motivul examinării cauzei în lipsa inculpatului, Veverița M., care nu ar fi putut absentă de la ședințele de judecată decât din motive justificate, ce l-ar fi privat de posibilitatea de a se prezenta, dar și de a informa instanța despre cauzele absenței;

-întreg probatoriul se bazează pe declarațiile martorilor Profire V. și Sluhinschii S., înscrisurile fiind și ele bazate pe cele invocate de acești doi martori, care sunt lucrători ai organelor de poliție și au întocmit nemijlocit procesele-verbale anexate la materialele cauzei penale. Alte probe confirmative a faptului, că Veverița M. ar fi condus mijlocul de transport aflându-se în stare de ebrietate alcoolică nu au fost prezentate, ceea ce generează dubii privind veridicitatea probelor invocate anterior, acestea având un caracter unilateral și nu contradictoriu, parvenind de la agenți ai statului.

În drept, autorul recursului îl întemeiază în baza art. 427 alin. (1) pct. 5), 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând a decide inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece este motivat prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, motive ce nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Totodată, criticile formulate de recurent nu conțin indicii unor erori de drept, respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum rezultă din recursul ordinar declarat, Colegiul penal atestă invocarea temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 5) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și în opinia autorului persistând cazurile când, *cauza a fost judecată în prima instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Tot din conținutul recursului se evidențiază, că recurentul în principiu critică hotărârile judecătorești de condamnare a inculpatului, ce au fost adoptate în lipsa acestuia, fiind astfel privat de dreptul de a prezenta probe în apărarea sa și de a alege procedura examinării cauzei, iar probele ce au stat la baza condamnării

inculpatului, sunt unilaterale și parvenite de la agenții statului, generând dubii privind veridicitatea lor.

Verificând lucrările dosarului prin prisma temeiului invocat de recurent și prevăzut la pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că în conformitate cu prevederile art. 351 Cod de procedură penală, la numirea cauzei spre judecare instanța de judecată dispune citarea persoanelor necesare pentru examinarea cauzei. Citarea părților la judecată se efectuează în conformitate cu prevederile art. 319 Cod de procedură penală. La soluționarea chestiunii judecării cauzei în lipsa vreuneia din părți sau a altor persoane citate, instanța decide în modul prevăzut de dispozițiile respective ale art. 362 Cod de procedură penală. Respectiv, judecarea apelului, potrivit alin. (3) art. 412 Cod de procedură penală se face cu citarea părților. Instanța de apel este în drept de a judeca cauza în lipsa unei părți legal citate (alin. (5) art. 412 Cod de procedură penală). Nerespectarea acestor cerințe conduce la casarea deciziei judecătorești, iar pentru a casa decizia este necesară respectarea a două condiții:

- persoana nu a avut posibilitatea de a se prezenta;
- nu a avut posibilitatea de a anunța despre această imposibilitate.

Dovedirea acestor circumstanțe este pusă în seama părții care a atacat hotărârea și lipsa uneia din condiții duce la respingerea recursului ca nefondat. Persoana care era în imposibilitate de a se prezenta conform citării are obligațiunea de a confirma și imposibilitatea de a anunța instanța respectivă despre imposibilitatea de a se prezenta.

Așadar, revenind la speța supusă judecării, din materialele cauzei se atestă, că inculpatul a fost citat de mai multe ori la ședințele de judecată în prima instanță, însă nu s-a prezentat. Dat fiind faptul, că inculpatul nu se prezenta la ședințele de judecată prin încheierea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 23 decembrie 2015, acesta a fost anunțat în căutare (f.d. 63) și în privința căruia, potrivit informației Inspectoratului de Poliție Botanica, a fost pornit dosar de căutare (f.d. 69). Ținând cont, de aceste împrejurări, de către prima instanță în ședință de judecată a fost pusă în discuție chestiunea privind posibilitatea judecării cauzei în lipsa inculpatului, unde apărătorul acestuia, Bulbuc Boris, care este și autorul prezentului recurs, a considerat posibil de a fi judecată în lipsa inculpatului (f.d. 98).

În acest context, instanța de recurs remarcă, că în conformitate cu dispozițiile pct. 1) alin. (2) art. 321 Cod de procedură penală, *judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanță*, iar potrivit alin. (3) aceleiași norme, în astfel de cazuri participarea apărătorului este obligatorie, situație incidentă de fapt și în prezenta speță.

Prin urmare, la judecarea prezentei cauze penale în ordine de apel, instanța de judecată în corespundere cu cerințele art. 362 Cod de procedură penală, la fel a pus în discuție în ședință de judecată chestiunea privind posibilitatea începerii examinării cauzei în lipsa inculpatului, care era anunțat în căutare, unde atât

procurorul, cât și apărătorul său, Bulbuc B., au considerat posibil de a examina cauza în lipsa inculpatului (f.d. 118).

Tot aici, Colegiul penal constată din lucrările dosarului, că nu se confirmă prin careva probe faptul imposibilității inculpatului de a se prezenta și nu a înaintat în acest sens careva solicitări, precum și acel fapt că nu a avut posibilitatea de a anunța instanțele despre imposibilitatea prezentării.

Ținând cont de cele menționate mai sus, Colegiul penal statuează, că criticile recurentului invocate prin prisma temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că cauza a fost judecată în lipsa inculpatului, care a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința despre această imposibilitate, sunt declarative și neprobate de către partea apărării, iar inculpatul în cauza dată, de fapt s-a eschivat de a se prezenta în fața instanței de judecată, manifestând și irespect față de aceasta, fapt pentru care instanțele de fond justificat au dispus examinarea cauzei în lipsa inculpatului. În cele din urmă, cazul de casare menționat supra nu este incident la cauza dată.

În continuare, referitor la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și invocat la caz de către recurent, Colegiul penal specifică, că acest temei este incident atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În cazul dat, sub aspectul prezenței temeiului pentru recurs specificat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, apărătorul invocă acel fapt că probatoriul se bazează pe declarațiile martorilor Profire V. și Sluhinschii S., care sunt colaboratori de poliție și respectiv cei care au întocmit procesele-verbale, reținute ca probe la incriminarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii imputate, alte probe nefiind prezentate, considerându-le astfel probe unilaterale, dubioase și parvenite de la agenții statului.

Rezultând din criticile recurentului invocate sub aspectul incidenței cazului de casare prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că de fapt acesta se referă exclusiv doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia enumeră probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide că este un ansamblu probator unilateral și dubios, și care nu confirmă vinovăția lui Veverița M. în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența,

veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. În speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea achitării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Deci, Colegiul penal consemnează, că instanțele ierarhic inferioare, verificând cele imputate lui Veverița M., au conchis corect că acuzarea a acumulat și prezentat instanței probe verosimile, pertinente și concludente, ce demonstrează indubitabil vinovăția inculpatului la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Astfel, din declarațiile martorilor Sluhinschii S. și Profire V., audiați în cadrul primei instanțe aceștia au confirmat, că aflându-se în exercițiul funcției pe itinerarul Sângera, au stopat automobilul de model ZAZ, ce se deplasa neadecvat, la volanul căreia se afla inculpatul și care intenționând să se eschiveze, a alergat pe câmp deschis, însă a fost reținut și de la care se simțea miros de alcool. În urma testării cu aparatul Alcotest 6810, s-a depistat concentrație alcoolică în aer expirat, de 0,61 mg/l. Totodată, s-a depistat în urma verificării bazei de date ACCES, că inculpatul nu dispune de permis de conducere. Declarațiile martorilor audiați, coroborează și cu procesele-verbale întocmite de agentul constatator, Sluhinschii S., pentru documentarea cazului.

În acest context, instanța de recurs apreciază ca nefondate alegațiile recurentului, privind presupusul dubiu al veridicității probelor și parvenirea acestora de la agenții statului, deoarece potrivit art. 25 alin. (5) pct. 15), 21) al Legii nr. 320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, anume polițistul este împuternicit să oprească în trafic și să efectueze controlul permiselor de conducere ale conducătorilor de vehicule, al certificatelor de înmatriculare (înregistrare) a vehiculelor, al altor acte cu caracter permisiv în cazul încălcării regulilor de circulație, existenței probelor de încălcare a legislației sau desfășurării unei operațiuni speciale, precum și în vederea verificării legalității transporturilor de mărfuri și persoane, identificării persoanelor și a vehiculelor aflate în căutare, interzicerii exploatării vehiculelor a căror stare tehnică prezintă pericol pentru siguranța traficului; precum și să verifice persoana care conduce mijlocul de transport atunci când se bănuiește că persoana respectivă este sub influența alcoolului, substanțelor narcotice, psihotrope, toxice sau este afectată de

medicamente pentru a nu admite la conducerea mijlocului de transport această persoană, precum și persoana care nu are dreptul de a conduce vehicule sau care, din cauza stării sale de sănătate, creează pericol pentru siguranța traficului. Prin urmare, colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare erau împuterniciți prin lege să-l oprească în trafic pe inculpat, să-i controleze permisul de conducere și să verifice persoana care conduce mijlocul de transport în cazul în care au avut bănuială că se află sub influența alcoolului, respectiv în cazul depistării unei asemenea persoane erau obligați să întocmească actele de constatare pentru astfel de cazuri, ceea ce au și întreprins la caz, respectiv alte persoane terțe nu au astfel de atribuții și nu sunt în drept de a întocmi acte în vederea constatării celor menționate, din care considerente se resping criticile apărării privind caracterul unilateral și dubiile veridicității proceselor-verbale întocmite de colaboratorii organelor de poliție.

Mai mult ca atât, instanța de recurs relevă faptul, că fiind audiat în calitate de învinuit, Veverița M., în prezența apărătorului său, Bulbuc B., a recunoscut învinuirea imputată, iar la finisarea urmăririi penale și prezentarea materialelor spre cunoștință inculpatul și avocatul acestuia nu au făcut careva obiecții, contestații asupra materialului probator, precum și nu au făcut careva cereri sau demersuri în acest sens.

De asemenea, din studiul procesului-verbal al ședinței de judecată în prima instanță, Colegiul penal atestă, că apărătorul în cadrul dezbaterilor judiciare a solicitat aplicarea pedepsei sub formă de amendă inculpatului, pentru infracțiunea săvârșită, ca fiind cea mai favorabilă situație pentru clientul său. Totodată, se constată, că partea apărării a invocat dezacordul cu stabilirea vinovăției inculpatului pentru săvârșirea faptei imputate abia la etapa judecării cauzei în ordine de apel, solicitând deja achitarea ultimului, ca fiind cea mai favorabilă situație clientului său. În asemenea situație se reține, că în cadrul primei instanțe partea apărării, la fel, nu a contestat conformitatea probelor administrate la caz și nici nu a prezentat probe ce ar dovedi nevinovăția inculpatului, având posibilitățile procedurale prescrise de prevederile legii în acest sens. Invocarea nevinovăției inculpatului, însă, a constituit obiect de studiu în instanța de apel, asupra căreia această instanță s-a expus argumentat în hotărârea sa, concluzii care nu conțin temeiuri pentru instanța de recurs de a interveni în sensul casării hotărârii atacate.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal statuează, că considerentele menționate se raliază celor constate de prima instanță și de instanța de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză, la capitolul stabilirii vinovăției inculpatului, pe baza unor juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de către ultimul o încadrare juridică corectă și în corespundere cu prevederile legale.

Finalmente, Colegiul apreciază ca legală și întemeiată hotărârea instanței de apel, care a fost adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bulbuc Boris în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, în cauza penală în privința lui **Veverița Mihai**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 22 februarie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie